

hans Øre som en Spøgelserøst, en besværgende Mumlen af en usynlig Aand, der overalt forfulgte ham.

»Hallo!« skreg han for at overdøve Røsten og krystede i udfordrende Trods den lange Pige endnu tættere i sin Favn. Hun vendte sig paany smilende om imod ham og saa' paa ham med et Blik, der tændte Ild i hans Blod.

»Du er smuk,« hviskede han ind i hendes Øre.
»Hvad hedder du?«

»Oline.«

»Og hvor boer du?«

»I Smedestrædet . . . Riisagers Gaard . . . Og hvor boer du?«

»Jeg?«

»Ja. Naar du ikke er Præstens Søn, hvem er du saa?«

»Hvem jeg er? . . . Jeg? . . . Hvem jeg er? . . .«

Uden at agte nogen Fare havde han overskredet Bygrænsen og fór nu i fuld Fart videre ned ad Nørregaden. Han var dog ikke kommen langt, før en stor Skikkelse sprang frem fra et Gadehjørne og med et tordnende »Holdt« huggede den krumme Ende af en Stok i Slæden, saa denne væltede og kastede det sammenslyngede Par ud i Sneen. Med et vildt Skrig flygtede Pigebarnet, mens Peter Andreas følte sig grebet i Nakken af Ole Vægters kraftige Næve.

»Kom nu her, du Knægt! Jeg skal lære Jer